

"Is dit niet het vasten dat Ik verkies: dat u uw brood deelt met wie hongerlijdt, en de ellendige ontheemden een thuis biedt, dat, als u een naakte ziet, u hem kleedt."
Jes. 58: 6 en 7

De achterliggende tijd hebben we weer twee reizen kunnen maken naar Oekraïne. Drie mensen gingen voor het eerst mee: Bas, Johan, en Laurens.

De oorlog is nog steeds merkbaar en voelbaar aan alles. Maar wat nu het meest speelt, is de angst bij mannen om opgepakt te worden voor het leger. Dat de angst niet ongegrond is, bleek uit wat onze contactpersoon in Mukachevo, Galina, ons vertelde. Een paar dagen voor ons bezoek kwam de politie bij haar aan de deur, om te vragen of er mannen aanwezig waren. Galina vertelde dat ze alleen met haar dochter en haar vijf kinderen in de flat woonde. Over haar schouders keken de politiemannen naar binnen of ze misschien toch een man zagen. Het tweede voorval ging over de burens van Galina, die drie zoons hebben. Eén was al opgepakt voor het leger; de tweede meldde zich uiteindelijk vrijwillig. De derde 'verstopte' zich; dit is wat we overal hoorden, dat mannen zich 'verstoppert'.

Maar op een keer ging hij 's avonds laat sigaretten kopen, want iedereen sliep toch al, zei hij. Hij werd opgepakt en ook hij moest het leger in. Het derde wat ze vertelde was een paar dagen ervoor gebeurd. De rabbijn had twee mannen uit Svalyava uitgenodigd voor het Pesachfeest in Mukachevo. Onderweg werden de twee mannen staande gehouden. Eén van hen was in de dienstplichtige leeftijd. Maar hij loopt met een stok en is zwaar suikerpatiënt. Desondanks werd hij meegenomen en zijn telefoon werd afgepakt. Niemand wist waar hij was en iedereen was in paniek. De volgende morgen lukte het hem om contact te maken. Hij was al naar Rivno overgebracht. Zomaar drie verhalen van één persoon. Het maakt duidelijk hoe de mensen in spanning leven. Op onze bezoeken konden we de mensen bemoedigen. Ze gaven steeds aan zo dankbaar te zijn voor de steun en de gebeden. We brengen hun dank graag over aan jullie!

In deze nieuwsbrief...

Een nieuw monument

'Sabbatmaaltijd' op straat

Vier verhalen

Ongezuurde broden feest

Eenzame mensen

Projecten

Links Galina

Een nieuw monument

Het nieuwe museum

Bezoek aan museum

Met onze groep bezochten we Kamjanets-Podilsky. Deze stad ligt in de oblast Chmelnytsky en valt dus onder Chesed Chmelnytsky. We sponsoren in Kamjanets-Podilsky ook gezinnen en we betalen voor diverse mensen in deze stad de thuiszorg.

De directeur van Chesed Chmelnytsky is heel creatief en heeft steeds mooie ideeën. Dat zagen we ook weer in Kamjanets-Podilsky. Van een oude flat op de begane grond heeft hij een mooi museum gemaakt. Dit museum heeft o.a. als doel de mensen te vertellen wat er in de geschiedenis gebeurd is met het Joodse volk. Daarom is er ook een soort lesruimte met veel stoelen; net als in het museum in Chmelnytsky trouwens. Er worden schoolklassen uitgenodigd, die hier onderwijs krijgen over de geschiedenis. Dat is een heel belangrijk doel van het museum. We bezochten met elkaar dit nieuwe museum. Er was van alles te zien. En er was ook een klein restaurantje in het museum, waar mensen koffie of thee kunnen bestellen.

Massagraf

Maar in Kamjanets-Podilsky bevindt zich ook het massagraf, waar op 27 en 28 augustus 1941 in twee dagen tijd 23.600 Joden werden vermoord. Ook in de maanden erna werden nog veel Joden vermoord en in dit massagraf begraven. Het werkelijke aantal ligt dus nog veel hoger en kan zelfs niet bij benadering geschat worden. Dit graf bezochten we opnieuw, samen met Rita, de curator van Chesed in deze stad. Met elkaar zongen we hier het 'Kadosh'. Het raakt Rita iedere keer als ze bij het monument de geschiedenis vertelt van wat hier gebeurde. Het gaat namelijk over haar eigen voorouders, die hier vermoord werden. Ook deze keer was ze weer in tranen toen ze erover vertelde.

Laan der rechtvaardigen

Maar deze keer liet ze ons ook een nieuw plan van de directeur zien. In Yad Vashem heb je de Laan der rechtvaardigen – dat zijn mensen uit de volken die Joden gered hebben. Zij hebben allemaal een boom gekregen in de Laan der rechtvaardigen in Israël. Hier in Kamjanets-Podilsky waren twaalf mensen die in de oorlog Joden gered hebben. Rita nam ons mee naar een stuk gras, waar twee rijen van zes nieuw geplante bomen stonden. "Hier komt een monument", zo vertelde ze. En de 'laan' tussen de twee keer zes bomen wordt hun 'laan der rechtvaardigen'. Nu zijn de bomen nog klein, maar we kunnen ons al voorstellen hoe het eruit zal gaan zien! Heel mooi dat de Joodse mensen op deze manier de geschiedenis doorgeven. Dat is zo belangrijk!

Laan der rechtvaardigen

Het massagraf

Monument bij het massagraf

Rita vertelt bij het monument

Mensen luisteren toe

'Sabbatmaaltijd' op straat

Gemeente Sion

In de stad Lviv sponsoren we ook Joodse mensen. Hier sponsoren we niet via Chesed, maar via de Messiaanse gemeente 'Sion'. In de nieuwsbrief van september 2025 schreven we hoe de voorganger van deze gemeente, Sergey, in de gevangenis tot geloof was gekomen en hoe God hem geroepen had een gemeente te beginnen. Sergey heeft een warm hart voor de zwakkeren en hulpbehoeftigen. Hij organiseert al lange tijd een gaarkeuken aan de vooravond van sabbat. We kwamen bewust op vrijdagmiddag zodat we ook zo'n maaltijd zouden kunnen meemaken. Omdat het al wat minder koud was, hield Sergey het juist deze keer voor het eerst weer op straat. Een beetje achteraf, op een soort binnenplaats, maar de mensen wisten het te vinden. Het waren vooral vrouwen en mannen van boven de zestig jaar die aanwezig waren. De mannen van tussen de 18 en 60 jaar die vrij de straat op kunnen, zijn mannen die een vrijstelling, een 'bron' hebben. Die krijg je bijvoorbeeld als je drie of meer minderjarige kinderen hebt. Of als je zorgt voor een invalide ouder. Vandaar dat we niet veel jonge mannen zagen in deze groep.

Maaltijd op straat

We waren mooi op tijd. Het was zo prachtig om te zien hoe als eerste gemeenteleden met klaptafels, pannen soep, brood etc aan kwamen lopen. Daarna stroomden de mensen toe. Gewoonlijk houdt Sergey een preek, maar deze keer mocht Wim de 'hagenpreek' houden. Het werd een indringende preek, in de stijl van Paulus, zoals iemand later zei. Daarna sprak Sergey in het Hebreeuws de zegen uit over brood en wijn en konden de mensen gaan eten. Een Nederlandse tiener, die nu in Hongarije woont, had ons wel 63 zelfgebreide mutsen meegegeven om uit delen. Ze had er nog veel meer gebreid, maar die had ze al uitgedeeld in Hongarije. In de gezinnen hadden we al diverse mutsen uitgedeeld. Maar we hadden nog veel mutsen over en die stalden we uit op een tafel. Alle mutsen gingen gretig van de hand. Ook hadden we voor alle mensen een tasje met cadeautjes bij ons. We kunnen altijd maar kort bij de mensen zijn, maar we willen dat ze beseffen dat God er altijd is. Daarom delen we behalve cadeautjes ook altijd mooie boekjes uit. Ook in dit tasje met cadeautjes zat weer een mooi boekje. We waren onder de indruk van de dankbaarheid van deze mensen! En we hebben genoten van deze wijze van straatevangelisatie.

Gaarkeuken op straat

Zegen over het brood

Tafel met cadeautjes

Maria

Verhalen

Haar halfzusjes nooit gekend

Maria is één van de mensen voor wie we de thuiszorg betalen. Ze heeft veel verdriet. Ze trouwde en kreeg twee zonen. Haar jongste zoon werd in Kiev vermoord en haar man is zes maanden geleden overleden. Ze heeft twee jaar lang voor hem gezorgd, waardoor haar gezondheid erg achteruitgegaan is. Ze kreeg last van haar linkeroog, het netvlies liet los, maar ze wilde niet naar het ziekenhuis. Ze wilde haar man niet alleen laten. Nu ziet ze niets meer met dat oog. En met het rechteroog ziet ze maar dertig procent. Ook het lopen gaat slecht; ze heeft artrose. Ze gebruikt een rollator en heeft hulp nodig bij het lopen. Maria is geboren in 1947, na de oorlog dus en daarom is ze officieel geen 'slachtoffer' van de Holocaust. Ze heeft daardoor geen recht op steun vanuit Duitsland van de herstelbetalingen. Vandaar dat ze voor thuiszorg opgenomen is in het programma van Roechama.

Maria vertelde ons haar geschiedenis. In de oorlog was haar vader naar het front, zijn vrouw en drie dochtertjes zaten ondergedoken bij een Oekraïens gezin. Een ander Oekraïens gezin verraadde hen en ze werden alle vier doodgeschoten. Toen haar vader na de oorlog terugkwam, was er niemand meer... Hij trouwde opnieuw en Maria werd geboren. Maria liet ons de foto's van de drie meisjes zien, eigenlijk haar halfzusjes dus, die ze nooit gekend heeft. Het was heel bijzonder dat ze de foto's liet zien; onze contactpersoon had ze ook nog nooit gezien. We zongen voor haar daarna een gebed om vrede: 'Osé shalom'. Ze zong en klapte mee met dit lied. De verdrietige blik in haar ogen verdween en maakte plaats voor een glimlach. Het was een heel emotioneel bezoek!

Maria laat foto's zien

Inna

Huilend naar de keuken

Ook bezochten we Inna, een heel lieve, zorgzame vrouw. Inna woont bij haar zieke, bedlegerige moeder Larissa en wijdt zich volledig aan de zorg voor haar. Want haar moeder heeft voortdurend zorg nodig en daardoor kan Inna niet werken. Vandaar dat Chesed gevraagd heeft of we een sponsor voor haar kunnen vinden.

Inna heeft twee zonen, die allebei in Israël wonen. Ze wonen daar al heel lang en Inna heeft hen al negen jaar niet gezien. Omdat ze voor haar moeder moet zorgen, kan ze niet weg. Ze is dus nog nooit in Israël geweest, hoewel haar beide zonen daar wonen. Maar wat mist ze haar kinderen! Toen ze over haar zonen vertelde, begon ze te huilen en liep weg naar de keuken. Ook dit was een emotioneel bezoek.

Inna met haar moeder

Maria

Maria loopt mee tot de trap

Opgesloten in haar flatje

Maria woont in Beregova op de vierde verdieping van een flat zonder lift. In Oekraïne zijn veel van deze flats, zogenaamde Chroetsjovka's. Chroetsjov maakte eind jaren vijftig huisvesting tot topprioriteit: 'een flat voor elk gezin' was het credo. Al deze flats zien er hetzelfde uit. Ze hebben vijf verdiepingen en geen lift. Veel van onze gesponsorde gezinnen wonen in zo'n flat. Oudere mensen die geen trappen meer kunnen lopen, komen daardoor nooit meer buiten. Zo ook Maria. Ze heeft allerlei lichamelijke klachten. Ze ziet maar met één oog en heeft klachten aan haar rug en benen en hartklachten. Ze komt dus niet meer buiten. Haar enige zoon is overleden aan kanker. Haar kleinzoon en tevens enige familielid woont ook in Beregova, maar die kan niet op bezoek komen. De kans is groot dat hij dan opgepakt wordt voor het leger. Maria zei: *"Ik kan niet naar hem toe omdat ik geen trap meer kan lopen. En hij kan vanwege de oorlog niet naar mij komen."* Ze hebben wel telefonisch contact. We hebben haar bemoedigd door te zingen en met haar te bidden. En al heeft ze maar één oog, ze leest graag. We lieten daarom bij haar het boek van Jacob Damkani 'Waarom ik' achter. Ze begeleidde ons tot buiten haar deur, tot de trap; verder komt ze nooit...

Liza en Hanna

Hanna vertelt

Leven van de moestuin

In Rakoshino wonen twee zussen, die we al eerder bezocht hadden. Toen vertelden ze dat ze al zo lang hoopten dat we ook eens bij hen langs zouden komen. Omdat we deze keer op onze reis door Rakoshino reden, besloten we nog even bij hen langs te gaan. We werden heel enthousiast ontvangen. Liza is getrouwd geweest en heeft één zoon. Die woont in het buitenland. Onlangs heeft ze hem even gezien. Ze was op één dag heen en weer gereisd naar Slowakije, waar ze afgesproken had met haar zoon. Haar zus Hanna is nooit getrouwd geweest. Al snel ontspon zich een gesprek over de oorlog. *"God houdt niet van ons, want anders zou Hij deze oorlog niet toelaten"*, zei Liza. Haar zus sprak het direct tegen. Liza vertelde dat haar zus naar de kerk gaat, maar zij niet. Het werd een heel mooi gesprek, waarin zowel haar zus als wij dingen konden uitleggen. En natuurlijk lieten we ook hier weer twee mooie, bemoedigende boekjes met getuigenissen achter. Liza en Hanna zijn heel arm. Ze hebben allebei een klein pensioen. Dat gaat bijna op aan de vaste lasten. Ze leven van de moestuin. Bij het weggaan lieten ze ons de grote moestuin zien. Het was april, hij moest gespit worden. We vroegen wie dat voor hen kon doen. Ze vertelden dat ze alles zelf doen en dat het steeds zwaarder voor hen wordt. Wim overwoog nog even de volgende morgen te gaan spitten, maar dat paste helaas niet in ons programma. Maar wat zouden we hen graag ook daarmee geholpen hebben!

Feest van ongezuurde broden

Al vaker hebben we met de Joodse mensen de Bijbelse feesten gevierd. Deze keer waren we juist na Pesach vertrokken uit Nederland. Maar de laatste dag van ongezuurde broden, wat ook een feestdag is, waren we juist in Oekraïne. Met de messiaanse gemeente Zhyttia hebben we dit feest gevierd. Het was een complete verrassing dat Nadya uit Engeland met haar zoon Sasha gelijk met ons in Uzgorod was. Nadya leidde Zhyttia lange tijd, nadat haar tante - de oprichtster van Zhyttia - met een Joodse man trouwde en naar Israel emigreerde. Nu woont Nadya al een aantal jaar in London, maar ze doet nog steeds heel veel vanuit London voor de gemeente. Ze belt de Joodse mensen om hen te bemoedigen, met hen te bidden etc. En elke sabbat stuurt ze iedereen een mooi bericht per app. Ter plaatse in Uzgorod leiden haar moeder en broer nu alle praktische zaken en ze bezoeken de mensen thuis. De mensen waren uitgenodigd in het kantoor, waar ze ook altijd de sabbat met elkaar vieren. Deze keer was Nadya er dus weer bij. Dat was een heerlijk weerzien, niet alleen voor ons, maar ook voor de Joodse mensen! Ze verwelkomde iedereen en leidde het zingen. Na het zingen deelde Wim een toepasselijke boodschap. Het ging over het wegdoen van het (geestelijke) gist uit ons leven en over het leven van een ongezuurd en rein leven, zoals Jesjoea deze leefde. Nadat de boodschap gebracht was, hadden we een gezellige maaltijd met elkaar.

Iedereen had wat meegenomen. En wij hadden aan het eind zoals gebruikelijk ook voor hen weer een tas met cadeautjes, met o.a. bloembollen van voorjaarsplanten en stroopwafels. De mensen houden erg van bloemen en ze zijn inmiddels dol op onze stroopwafels!

Weten hoe het met uw gesponsorde persoon of gezin gaat?

Meestal is er nauwelijks of geen nieuws over de personen die we sponsoren. In die gevallen sturen we de sponsors dan ook geen nieuwe informatie. Maar wilt u gewoon eens weten hoe het met hen gaat, mail ons gerust!

We hebben rechtstreeks contact met al onze contactpersonen. Als we hen iets vragen, krijgen we vaak dezelfde dag al antwoord.

Eenzame mensen

Voor de synagoge

In diverse plaatsen betalen we als Stichting voor het programma 'warm huis'. Zoals al eerder uitgelegd, gaat dit programma niet om verwarming van het huis, maar om de warmte van het samenzijn. Het is een programma voor eenzame Joodse mensen. Ook in Beregova draait dit programma. De Joodse mensen komen daar éénmaal in de week bij elkaar in een zijkamer in de synagoge voor een warme middagmaaltijd en voor gezelligheid. In de week van ongezuurde broden hadden wij hen speciaal uitgenodigd voor een ontmoeting. Maar omdat het op een ongewone dag was, waren er maar weinig mensen. Maar toch konden we de sfeer proeven en begrepen we hoe belangrijk het programma 'warm huis' voor eenzame mensen is! Onder de mensen die wij sponsoren zijn veel eenzame mensen. Hoe vaak we op een bezoek horen: *"Ik heb helemaal niemand."* In de oorlog zijn hele families praktisch uitgemoord. We hoorden van mensen die geen opa's en oma's hadden, geen ooms en tantes enz. We kunnen ons dat bijna niet voorstellen. Maar daarom is het zo belangrijk dat Chesed er is voor de Joodse mensen. En dat het programma 'warm huis' er is!

Sasja begon tijdens de maaltijd over het boek dat wij bij een eerder bezoek gegeven hadden; de Schuilplaats. Hij wist nog heel veel details, zoals hoe oud vader Ten Boom was toen hij gevangengenomen werd en tien dagen later stierf. We wisten direct dat ook het volgende boek dat we wilden geven door Sasja met belangstelling gelezen zal worden. Iedereen kreeg bij het weggaan namelijk een tas met cadeautjes en deze keer met het mooie boek 'Почему я?' – 'Waarom ik?' van Jacob Damkani erin.

Sponsorplan

Structureel een Joods persoon of gezin helpen? We hebben altijd mensen voor wie we nog een sponsor zoeken!
Geïnteresseerd? Stuur een mailtje naar:
info@roechama.nl

Projecten

Prothesecentrum

Al eerder bezochten we dit prothesecentrum. We hebben hen toen geholpen een personenbus aan te schaffen. Ook hebben we een heel grote generator voor hen betaald. Dit prothesecentrum wordt gerund door christenen. Soldaten komen zonder hand, arm of been binnen. De directeur Pasha vertelde: *"De mannen moeten willen en moeten willen leven."* Fysiek en psychisch is het voor deze mannen heel zwaar, maar ook voor de werkers in dit centrum is het heel zwaar. Pasha vertelde dat hij soms dacht: *"Ik zoek een gewone baan."* Maar dan wist hij weer dat God hem voor dit werk geroepen heeft. En zo mogen ze met elkaar zwaargewonde soldaten weer nieuwe hoop geven. Op ons laatste bezoek kreeg Roechama een mooie bedanktegel als blijk van waardering.

Incontinentiemateriaal

We hebben dit al vaker genoemd, maar van alle kanten wordt om incontinentiemateriaal – zij noemen het pampers – gevraagd. Dit is ook echt een eerste levensbehoefte! Joodse mensen die na de oorlog geboren zijn, komen niet in aanmerking voor pampers via Chesed. Zij zijn heel blij dat ze via Roechama pampers kunnen krijgen. Maar zelfs mensen die wel vóór de oorlog geboren zijn, vragen erom. Zo is bijvoorbeeld de moeder van Ira voor de oorlog geboren en zij krijgt dus wel 'pampers' via Chesed. Maar Ira zei: "We zijn er heel blij mee, maar het is niet genoeg. Aan het eind moet ik heel zuinig

doen en kom ik soms te kort." Bij ons laatste bezoek vertelde Ira, dat ze in de zomer de wat natte onderleggers soms op het balkon laat drogen en hergebruikt. Ook zij wilde graag pampers voor haar moeder hebben. Dus heeft u incontinentiemateriaal over, dan zijn we daar heel blij mee! Als u een mailtje stuurt naar: adridekker13@gmail.com wordt er gekeken hoe de pakketten bij ons kunnen komen. Vaak kan het ook thuis opgehaald worden.

Medische hulp

Op alle mogelijke manieren kunnen we medische hulp bieden. Vaak gaat het om extra geld voor operaties, medicijnen etc. Maar soms zijn het heel specifieke hulpvragen. Zo kopen we al sinds 2019 stemprothesen voor Georgi. Zonder deze prothese kan hij niet praten. Hij is altijd zo ontzettend dankbaar als er weer twee nieuwe stemprothesen aankomen.

Ook krijgen we heel veel EHBO-pakketten. Deze gaan in grote hoeveelheden naar het oosten. Maar ook in gezinnen worden ze uitgedeeld. Want ook voor een gezin is zo'n pakket heel handig.

IBAN

NL54 RABO 0362 4394 86

Stichting Roechama

Claes de Jongestraat 31
2957 AD Nieuw-Lekkerland
Tel: 0184-683478
E-mail: info@roechama.nl

IBAN : NL54 RABO 0362 4394 86
BIC : RABONL2U
KvK nr: 24358678
RSIN nr : 813093867

Algemeen Nut
Beogende Instelling
ANBI

www.roechama.nl